
Морякъ

Свѣткавицитѣ разкъсватъ небето.

Облаци гърмятъ и трещатъ.

Вълнитѣ въ морето се издигатъ, като стени;
бѣлитѣ имъ разпѣнени гриви падатъ съ трясъкъ.
А корабътъ е на пжтъ и твоя синъ е тамъ.

Ти кжршишъ ржце, безумие свѣти въ очитѣ ти.
Бурята въ сърдцето ти е погълтъма отъ тая въ морето,
а въ сравнение съ нея, ти си само едно
пясъчно зърно

Но ето, твоя синъ се връща гордъ и свѣтълъ,
преживѣлъ буритѣ, превъзмогналъ стихииѣ,
изтръгналъ се отъ пригръдкитѣ на разярения Посейдонъ.

„Мамо!“ — и те цѣлува по челото.

И ти отново възкръсвашъ
и отново живѣешъ
по-щастлива отъ всички...
